

Svartsint ömhet

Vanhelga

Så föråldrad men ändå ung
men samtidigt så lätt
så lugn
ändå så betyngd
bekymrad
upprymd
besvärad....
Om jag ens orkat
hade jag knarkat varje dag
med en dum hora
eller varför inte mig själv
som enda sällskap,
missbruk som om
det vore mitt enda tidsfördriv
sinnessjukt
Jag är ingen skådespelare
men med självdestruktivitet
som grundpelare
kan jag inte sluta leka arga leken
med en rostig morakniv
i en nedsläckt lägenhet
kväll efter kväll
dit hoppet kommit för att försvinna
dit jag försupen kommit för att glömma
Varje andetag känns så menlösa
Varje ord känns så tomma
så meningslösa
så dumma
Vet du ens vad dedikation innebär?
Var tanke drar mig
mot min egen förintelse
Fan, det verkligen tär
Vad hände egentligen igår?
Fan, jag minns inte längre...
Vad kommer hända sen?
Låt mig få slippa
detta kroppsliga fängelse
en gång för alla
låt mig bara få glömma
Jag vill ändå inte vakna
Kärleken gör mig inte längre något gott
så snälla, det är dags att ge efter
för vad som kallar
jag expanderar, växer
bortom denna tomma värld